

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: **K. K.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem H. u B., S. 544, zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10.6.2010, č.j. CPR-7244-1/ČJ-2010-9CPR-C218,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10.6.2010, č.j. CPR-7244-1/ČJ-2010-9CPR-C218 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, ze dne 4.5.2010, č.j. CPBR-04332-60/CI-2009-064061, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ustanovením § 87d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), neboť žalovaný chybně posoudil, co je to doklad potvrzující, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU. V této souvislosti uvedla, že tímto dokladem nemůže být dle jejího názoru pouze doklad listinný, nýbrž za tento doklad je třeba považovat jakékoli důkazy, které účastník řízení předloží, popř. navrhne. V této souvislosti poukázala na to, že již při podání žádosti předložila listinné důkazy prokazující, že splňuje podmínky stanovené v § 15a odst. 4 písm. b) uvedeného zákona, konkrétně šlo o listinu označenou jako „svědectví“ pana L. K., potvrzení bytového družstva SBD Start a fotografie. Navrhla rovněž svědecké výpovědi řady osob a odkázala na výsledky, které tentýž správní orgán prováděl s panem K. a paní S. v řízení o správním vyhoštění. Poukázala dále na to, že na rozdíl od manželství či rodičovství, které se prokazuje jednoznačně příslušnými matričními doklady, není soužití ve společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému požadovaný v ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) uvedeného zákona právní skutečností, kterou by bylo možno prokázat podobně jednoznačným dokladem. Správní orgán tedy musí při dokazování zkombinovat různé podklady, a to jak podklady listinné tak i např. svědecké výpovědi.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ustanovením § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalovaný chybně vyložil pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“. V této souvislosti poukázala na to, že je třeba vycházet ze širší definice rodiny, tj. že rodina nemusí být založena pouze na pokrevním příbuzenství či vztazích srovnatelných s manželstvím, nýbrž i na jiných obdobných vztazích či společném způsobu života. Zdůraznila, že v jejím případě tak vztah k panu K. nemusí být rodinné povahy, nýbrž dle dikce zákona stačí vztah obdobný vztahu rodinnému, což je tedy zajisté širší pojem než vztah rodinný. Redukovat pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“ na vztah druh a družky by bylo chybné. I ze struktury § 15a zákona č. 326/1999 Sb. lze dovodit, že v odstavci 1 jsou uvedeny vztahy rodinné (manželé, předkové – potomci), zatímco v odstavci 4 písm. b) jsou uvedeny vztahy obdobné, tedy nejen vztah druh – družka, což může být chápáno jako obdoba manželství, nýbrž i jiné vztahy, které lze chápat jak obdoby vztahu mezi předky a potomky, tj. vztah mezi manželem matky druh a jeho snad budoucí (kvazi) snachou. Namítla dále, že postup, kdy její žádost byla zamítnuta s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, je protizákonný, neboť uvedená směrnice není přímo aplikovatelná a žádost byla podána podle zákona o pobytu cizinců. Tímto zákonem se správní orgány při svém rozhodování musí řídit především.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ustanoveními § 2, § 3, § 4, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 500/2004 Sb.), neboť žalovaný nepostupoval dle zákona, neshromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí a ve svém rozhodnutí se nevypořádal dostatečně s návrhy účastníků. V této souvislosti poukázala na to, že správní orgán neprovedl důkazy, které žalobkyně navrhovala, zejména svědecké výpovědi. Zdůraznila, že takový postup by byl v souladu se zákonem jen tehdy, pokud by správní orgán s jistotou věděl, že těmito důkazy nemůže být prokázán vztah obdobný vztahu rodinnému. Tak tomu však v daném případě nebylo.

Žalobkyně konečně namítla, že tím, že správní orgán nejednal s jejím druhem, jeho matkou a jejím manželem jako s účastníky řízení, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze zástupce žalobkyně s odkazem na důvody vymezené v žalobě navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, svou neúčast řádně omluvil.

Z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 2.3.2009 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. K této žádosti žalobkyně předložila mj. doklad označený jako svědectví L. K. ze dne 23.2.2009, ve kterém uvedená osoba potvrzuje, že s ním, jeho manželkou M. S., která je matkou přítele žalobkyně, bydlí žalobkyně ve společné domácnosti.

Dne 13.7.2009 vydal správní orgán prvního stupně výzvu k odstranění nedostatků podání – doložení dokladu potvrzujícího, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a za tím účelem řízení přerušil.

Dne 27.7.2009 podala žalobkyně ve věci vyjádření a navrhla provedení výpovědi pana L. K., paní M. S. a pana I. S..

Dne 24.8.2009 předložila žalobkyně správnímu orgánu potvrzení od SBD Start, stavebního bytového družstva, o tom, že je v evidenci ubytovaných osob na adrese H. u B., S. 544, a fotografie ze společné domácnosti.

Součástí spisového materiálu jsou dále usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, ze dne 29.12.2009, kterými bylo rozhodnuto o tom, že shora uvedené osoby nejsou účastníky řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně na území ČR. Tato usnesení byla k odvolání žalobkyně zrušena rozhodnutími Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22.1.2010. Dne 9.2.2010 bylo opětovně Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Brno, rozhodnuto o tom, že shora uvedené osoby nejsou účastníky předmětného řízení. Proti těmto rozhodnutím nebyla podána žalobkyní odvolání.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátem cizinecké policie Brno, ze dne 4.5.2010, č.j. CPBR-04332-60/CI-2009-064061, byla žádost žalobkyně podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) uvedeného zákona zamítnuta, neboť žalobkyně nepředložila náležitosti stanovené zákonem. Jednalo se v pořadí již o čtvrté rozhodnutí o žádosti žalobkyně, když předchází tři rozhodnutí ze dne 13.3.2009, 7.9.2009 a 24.2.2010 byla nadřízeným správním orgánem zrušena. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, jaké doklady žalobkyně v průběhu řízení předložila. K návrhu na provedení účastnických a svědeckých výpovědí správní orgán prvního stupně uvedl, že je provádět nebude, protože v daném případě by byly zcela bezpředmětné, neboť, jak vyplývá z doložených náležitostí a z vlastního šetření správního orgánu, žadatelka nenaplnuje žádný z definičních znaků rodinného příslušníka občana EU. Dále citoval ustanovení § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a uvedl, že vymezení pojmu rodinného příslušníka je obsahem uvedeného ustanovení. Z předmětné žádosti plyne, že žadatelka nenaplnuje žádný z definičních znaků rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z doloženého dokladu usuzuje správní orgán, že žadatelka se cítí být

rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) uvedeného zákona, tj. že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. K tomu správní orgán uvedl, že toto ustanovení reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan unie řádně doložený trvalý vztah“, kdy se v podmínkách České republiky jedná o vztah druhu a družky. Skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, musí tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit (nelze použít formu čestného prohlášení), tj. důkazní břemeno jde k tíži žadatele. V rámci Evropské unie není rodinné právo harmonizováno, a z tohoto důvodu nelze blíže konkretizovat způsob a formu prokazování „trvalosti vztahů“. Dále správní orgán uvedl, že z hlediska aplikace § 50 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze v ojedinělých případech považovat i jiné druhy vztahů za „vztah obdobný vztahu rodinnému“ za kumulativního splnění dvou podmínek. Za prvé musí být takové osoby k sobě navzájem ve vztahu obdobnému vztahu rodinnému a dále vzájemný poměr mezi těmito osobami musí být ve skutečnost tak osobně a citově intenzivní, že by újma, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pocítovala důvodně jako vlastní. Může se tak např. jednat o poměr jednoho z rodičů k nevlastnímu dítěti, pokud žije s tímto dítětem ve společné domácnosti, poměr poručníka k dítěti – poručenci anebo o poměr pěstouna k dítěti. Posouzení, zda se jedná o vztah obdobný rodinnému či nikoliv, je nezbytné vždy provádět podle okolností konkrétního případu, a to i s přihlédnutím k tomu, zda je splněna podmínka trvalosti takového vztahu. Při posuzování druhé podmínky, tj. zda rodinný příslušník žije s občanem EU ve společné domácnosti, by mělo být vycházeno z ustanovení § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Podle uvedeného ustanovení tvoří domácnost fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na domácnost. Společné uhrazování nákladů na potřeby domácnosti představuje stav, kdy určité osoby společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy. Dle názoru správního orgánu v případě žalobkyně nelze aplikovat § 15 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť není splněna ani jedna ze dvou kumulativních podmínek, které by umožňovaly aplikování uvedeného ustanovení na její žádost. Uvedl dále, že jestliže zákon hovoří „o vztahu obdobném vztahu rodinnému“, je namístě vymezit pojem „rodina“. K tomu uvedl, že z ustanovení § 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, plyne, že se za rodinu považuje okruh následujících osob: „nezaopatřené děti a rodiče těchto dětí, za rodiče se považují i osoby, jimiž byly nezaopatřené děti svěřeny do péče nahrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, manžel, partner, rodiče nebo uvedené osoby, vdovec nebo vdova po rodiči nebo uvedené osobě a druh (družka) rodiče nebo uvedené osoby“. Analogicky lze tedy odvodit z uvedeného zákonného ustanovení, že rodinu tvoří ani příbuzní v řadě pobočné. Vztah mezi žadatelkou a panem L. K., státním příslušníkem ČR, a jeho manželkou paní M. A. S., státní příslušnicí Ukrajiny, která je matkou jejího přítele pana I. S., státního příslušníka Ukrajiny, tedy nemůže být označen za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Úmyslem zákonodárce při formulaci tohoto zákonného ustanovení bylo usnadnění vstupu a pobytu partnerům občanů EU, nikoli usnadnění vstupu a pobytu jejich širšímu příbuzenstvu nebo dokonce usnadnění vstupu a pobytu osob, které nejsou ve vzájemném vztahu druh – družka s občanem EU, a to za použití ustanovení hlavy IVa zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedeného tedy dle názoru správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobkyně žádným způsobem nesplňuje definici rodinného příslušníka občana EU. V poskytnuté lhůtě nebyla doložena chybějící náležitost, tj. platný doklad potvrzující, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU, nebyl doložen ve lhůtě, kterou správní orgán poskytl pro odstranění nedostatků. Z uvedených důvodů má správní orgán prvního stupně za to, že je dostatečně odůvodněn závěr, že byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na

ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona, a to z důvodu, že k žádosti nebyly doloženy všechny náležitosti stanovené v § 87b odst. 2 uvedeného zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které v podstatných bodech koresponduje námitkám uplatněným v žalobě.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10.6.2010, č.j. CPR-7244-1/ČJ-2010-9CPR-C218, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán po shrnutí průběhu správního řízení konstatoval, že spisovým materiálem je doloženo, že žalobkyně ke své žádosti nepředložila náležitosti dle ustanovení § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) uvedeného zákona, konkrétně doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V další části rozhodnutí se vyjádřil k odvolacím námitkám. K námitce, že existenci rodinné vazby i trvalosti vztahu bylo třeba prověřit navrženými svědeckými výpověďmi, což správní orgán prvního stupně odmítl jako bezpředmětné, odvolací orgán uvedl, že účastníci jsou ve smyslu § 52 zákona č. 500/2004 Sb. povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, přičemž posouzení v tomto směru je věcí jeho správního uvážení. S důvody, proč provedení důkazů odmítl, se však musí vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Takto postupoval i správní orgán prvního stupně, když ve svém rozhodnutí se vypořádal s tím, proč odmítl provedení navrhovaných důkazů, tj. účastnické a svědecké výpovědi. Odvolací orgán dále k uvedené námitce uvedl, že pokud účastník řízení nedisponuje žádným dokladem, kterým by nezpochybnitelným způsobem doložil, že je partnerem občana unie, se kterým má trvalý vztah, bylo by provedení dalších důkazů nadbytečné a neúčelné, neboť skutečnosti, které jsou v příčinném vztahu k doložení výše popsané zákonné náležitosti, jsou správnímu orgánu již známy. S odkazem na ustanovení § 15a odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. odvolací orgán uvedl, že citované ustanovení mj. odkazuje několikrát na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, kterým se stanoví kodex společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), a proto je toto ustanovení nutno vykládat ve smyslu tohoto kodexu, který v článku 2 odst. 5 písm. a) definuje „osoby požívající právo společenství na volný pohyb“, jimiž jsou občané unie ve smyslu článku 17 odst. 1 smlouvy, a státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana unie vykonávajícího právo volného pohybu a na které se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat na území členských států. Podle článku 2 odst. 2 této směrnice se pro účely této směrnice rozumí „rodinným příslušníkem“: a) manžel nebo manželka, b) partner, se kterým občan unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písm. b), d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písm. b). Podle článku 3 odst. 2 písm. b) uvedené směrnice, aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: b) partnera, se kterým má občan unie řádně doložený trvalý vztah. Odvolací orgán dále konstatoval, že účastníkem řízení nebyl ani po poskytnutí lhůty k odstranění vad žádosti dodán žádný doklad prokazující splnění podmínek týkajících se řádného doložení trvalého partnerského vztahu s občanem unie. Po celkovém posouzení spisového materiálu dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když žádost o povolení k přechodnému pobytu na

území ČR zamítl dle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť ani po předchozí výzvě žalobkyně nedoložila náležitosti stanovené zákonem. K žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebylo hodnověrným způsobem doloženo, že žadatel má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem.

Podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Žalobkyně se domnívá, že splňuje podmínky tohoto ustanovení, neboť sdílí společnou domácnost s manželem matky svého druhá, občanem České republiky; to doložila listinou označenou jako „svědectví“ pana L. K., potvrzením bytového družstva SBD Start a fotografiemi. Dále navrhla svědecké výpovědi L. K., jeho manželky M. S. a I. S. Soud však souhlasí se správními orgány v tom, že žalobkyně především nemá s panem L. K. vztah obdobný vztahu rodinnému, jak to zákon požaduje. K této otázce již existuje i stabilní judikatura správních soudů (srov. zejména č. 2094/2010 Sb. NSS).

K námitce žalobkyně týkající se aplikace směrnice 2004/38/ES na daný případ je třeba uvést, že to, že novelizace zákona č. 326/1999 Sb. provedená zákonem č. 379/2007 Sb. neobsahuje výslovný odkaz na směrnici, neznamená, že by se nová zákonná pravidla, přijatá právě z popudu směrnice, měla vykládat v rozporu s ní. Jestliže je v řízení před správním orgánem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona č. 326/1999 Sb. v kontextu se směrnicí 2004/38/ES), je nutno jej vyložit v intencích evropského předpisu.

Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. rozšiřuje „základní“ okruh rodinných příslušníků občana Evropské unie, jak je vymezuje § 15a odst. 1 [a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný

manžela občana Evropské unie]; toto základní vymezení přitom reaguje na obdobný výčet v článku 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Při výkladu § 15a odst. 4 písm. b) je tak třeba stále mít na zřeteli toto základní vymezení v odstavci 1, které předpokládá přímý příbuzenský poměr ať už partnerského typu, nebo v linii předků a potomků. Směrnice sama dodává k základním kategoriím podle svého čl. 2 odst. 2 také další okruh osob podle čl. 3 odst. 2 – v písm. a) jde o osoby, které nespádají do základního vymezení, ale jde o osoby závislé výživou na občanu Evropské unie, nebo o osoby, o které musí občan Evropské unie pečovat s ohledem na jejich zdravotní stav, v písm. b) pak jde o partnera, se kterým má občan Evropské unie řádně doložený trvalý vztah

Je pravdou, že z § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nutně neplyne, že se musí vždy jednat pouze o vztah druh – družka (ostatně podle čl. 37 směrnice nejsou směrnici dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější). Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, jak je definuje zákon a směrnice – tedy vedle vztahů manželských či partnerských také vztahy mezi předky a potomky. V úvahu by tak přicházelo soužití osob, které – ač si navzájem nejsou pokrevně spřízněnými rodiči a dětmi či prarodiči a vnuky – žijí ve vztahu obdobném a mají k sobě dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu. Za rodinného příslušníka ve smyslu zákona a směrnice, tudíž ani za vztah rodinný, však nelze považovat vztah bratr – sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah mezi manželem matky druhá a jeho budoucí snachou.

Neobstojí ani námitka, podle níž žalovaný nepostupoval dle zákona, neshromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí a v rozhodnutí se nevypořádal dostatečně s návrhy účastníků, čímž došlo k porušení ustanovení § 2, § 3, § 4, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb. K této námitce je třeba uvést, že to byla především žalobkyně, která měla hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním žije ve společné domácnosti. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházely a na základě jakých skutečností a úvah dospěly k závěru, že žalobkyně nemá s panem L. K. vztah obdobný vztahu rodinnému. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení žalobkyní navrhovaných důkazů (účastnické výpovědi a svědeckých výpovědi). Vzhledem k tomu, že v dané fázi řízení bylo zřejmé, a to z podání žalobkyně a z jí předložené listiny, kterou vyhotovil pan L. K., že žalobkyně nesplňuje již první zákonnou podmínku, tj. nemá s občanem ČR trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, přisvědčuje soud správnímu orgánu, že bylo zcela neúčelné provádění dalších navržených důkazů.

Jako nedůvodnou posoudil soud rovněž námitku, že správní orgán nejednal s druhem žalobkyně, jeho matkou a jejím manželem jako s účastníky řízení. K této námitce je třeba uvést, že soud při svém rozhodování vycházel v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), ze shora uvedených pravomocných rozhodnutí o tom, že uvedené osoby nejsou účastníky správního řízení dle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Rozhodnutí o účastenství ve správním řízení je rozhodnutím, které je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.února 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová